

CANYELLA FINA

***" Honor i glòria als qui
han fet que brilli el sol del
nostre futbol de cada dia"***

- Bon dia, què hi és en Jordi?.
- Un moment, ara el crido. Com estàs, Josep? Com portes els estudis? Se'n esteu fent un fart, de clavar colzes. A veure si teniu sort i ens en sortiu...
- Bon dia, senyor Palau. Ves, quin remei ens toca, però ara, que ja tenim el títol a tocar, sembla que faci baixada, es fa menys feixuc. Una empenteta més, dos mesets de res i ja hi serem: Llicenciats en Dret, l'esforç haurà pagat la pena.
- Em sembla fantàstic, noi, ho esteu fent molt bé i les famílies estem orgulloses del vostre esforç. Ara, poc a poc, tampoc no es tracta de viure només pels llibres, que sou joves i la joventut passa massa ràpid. També heu de sortir de tant en tant, que us toqui l'aire...
- Precisament, senyor Palau, parlant de sortir, m'ha vingut al cap una idea per proposar-li al Jordi. Sap què? Si no li suposa molèstia, m'arribo a la seva casa i li explico en persona. Total, haig de sortir a fer-li uns encàrrecs a la mare i a buscar el diari. En deu minuts, soc allà.

En Josep vivia a la ronda del General Mitre i, pràcticament, no havia ni de canviar de vorera per atansar-se a casa d'en Jordi, vell amic des de la infantesa. De fet, amic des de naixença perquè les dues famílies ja es coneixien de temps enrere i havien intimat gràcies als nois. Estudiaren plegats el batxillerat, berenaven junts per tal de preparar exàmens i si una família no sabia on parava l'hereu, no calia més que agafar el telèfon i marcar el número de l'altra casa, que allà el trobaria. Dissabte. La rutina canviava força puix aquell dia, el pare d'en Jordi ja no anava a la fàbrica i el d'en Josep, plegava d'hora, cap a quarts de dues, a temps d'arribar a dinar amb la taula parada. Avui, com tots els dissabtes, la mare cuinaria la paella i s'havia adonat que anava curta de safrà, l'excusa complementària per sortir al quiosc, comprar el diari d'informació general i l'esportiu, com era costum a fi de traure el cap de lleis i temaris.

- Com vas, Jordi?
- Uf, porto el cap com un timbal, noi, em queden vuit o nou temes i ja n'estic fins el moll de l'os. Ni t'explico les ganes d'acabar. Quan penso que empalmarem les notes amb les milícies em venen tots els mals.
- Si et val de consol, vaig com tu i també n'estic fart. Escolta, et volia proposar una cosa: Avui juga l'Hungaria a Sarrià. L'entrada de general costa deu peles i comença a quarts de set. Dinem,

estudiem una mica i et recullo a les sis. Passejadeta avall, deu minuts i ja hi serem.

- A camp de l'*Español* vols anar? Vaja, tens cops amagats...
- Jo vaig a veure l'Hungaria, deixa't estar. I a veure Kubala, un dels millors jugadors d'Europa, amb una història sensacional al darrere. Diuen que és únic...
- Em tens meravellat, encara et queda temps per ocupar-te del futbol i jo, no sé ni com ha quedat el Barcelona a la Lliga. Tinc els carnets al despatx del pare, allà, morts de fàstic.
- Va, anima't i anem a veure el fenomen. Si vols, t'engresco una mica.
- Explica'm qualsevol conte, que m'estarà bé.

En presència del senyor Palau, que l'oferí cafè i dolços, en Josep començà la narració de la vida, obra i miracles d'aquell extraordinari futbolista i del seu Hongria, un equip apedaçat d'exiliats de països comunistes, no solament hongaresos malgrat el nom. També hi formaven russos, búlgars, romanesos i algun txec. Quan Hongria va convertir-se definitivament en país satèl·lit de la URSS, feia any i mig, més o menys, Kubala decidí marxar. Des dels 17 anys és professional del futbol. I un rebel contra les normes. Malgrat ser la figura del Ferencvaros, fugí cap a Txecoslovàquia per evitar el servei militar i jugà amb l'Slovan de Bratislava dos anys. Es va casar amb la germana de l'entrenador txec, Ferdinand Daucik i acte seguit, va tornar a Budapest per jugar amb el Vasas i, altre cop, escapolar-se de la *mili*. La seva mare és eslovaca i el volien enxampar...

- Un moment, Josep, em tens astorat. Quin domini! – proclamà admirat el senyor Palau -. Tu, com ho saps tot això?
- Pels diaris. Hongria té els millors jugadors del món, ara mateix. En canvi, Kubala no figura mai inclòs entre ells perquè igual hi és com no hi és, amb tanta peripècia. Els diaris en van plens d'històries sobre els *màgics magjars*...
- I el Kubala aquest, de què juga? – preguntà en Jordi, ja ficat en el relat, cada cop més interessant.
- D'interior per la dreta, però es mou per tot arreu de l'atac. En diuen meravelles, és un predestinat.
- Tampoc carreguis les tintes, Josep, que només és un jugador de futbol.
- Senyor Palau, que té una història al darrere increïble. L'hi explico en un tres i no res. Va fugir per la frontera d'Àustria vestit de militar, va anar a petar a Itàlia, a un camp de concentració d'Udine. D'allà, ves a saber com, va saltar a un equipet anomenat Pro Patria, on s'hi va estar només uns mesos perquè el noi té ambicions. Estava a prova amb el Torino i havia de volar a Lisboa amb ells quan la tragèdia de Superga, però a última hora no va pujar a l'avió per retrobar-se amb la dona i fills. Al petit, de només quatre mesos, encara no l'havia ni conegut a causa de la fugida. Imagini's, *Il Grande Torino* ja el veia al costat de Valentino Mazzola, el millor futbolista italià de tots els temps, i l'home no agafa l'avió que causa la mort de tot l'equip. Fins i tot, un dels

seus amics exiliats, Gyula Schubert, va morir en la tragèdia de l'avió estavellat.

- Coi, quin tràngol – exclamà el senyor Palau, ficat ja en el serial.

En Josep continuà amb les peripècies d'en Kubala, alenat per la plena atenció d'aquella selecta i minsa audiència. No s'estalvià cap detall. Com es va formar aquell exòtic equip d'arreplegats i quines clares intencions mostrava. La primera i principal, servir d'aparador de lluïment a un seguit de jugadors de l'Est que s'oferien de reforç als millors clubs d'Itàlia i ara, d'Espanya, aprofitant la gira. El futbol transalpí havia quedat en estat de *shock* després de la tràgica desfeta i fins i tot, s'anunciava que anirien en vaixell al Mundial del 50 al Brasil, res d'agafar avions, imagineu-vos quin trauma arrossegaven. Doncs bé, continuem, aquesta tropa ha arribat a Espanya per Madrid. Allà acaben de jugar dos amistosos i els han deixat astorats, amb la boca oberta. En especial, Kubala, que ha fet tres gols en dos partits, el veterà Otto i joves de gran qualitat com Marik, Arau, Lieter, Sarosi i Meszaros, tots els que jugaran avui a Sarrià. I espereu-vos, sembla que el Madrid el vol fitxar...

L'esment del Real Madrid aconseguí que el senyor Palau baixés a la terra. Home acostumat a prendre decisions, a fer la seva vènia, resolgué la xerrada en un instant:

- Doncs res, no sigui dit. Us aneu a veure Kubala, l'Hungaria i el que faci falta. Ja us convido jo. I després del matx, cap aquí, Josep, et quedes a sopar amb nosaltres i em fas cinc cèntims de crònica, em confirmes si aquest noi fa honor a la seva fama. Mira, de moment, trucaré al Samitier, a veure si està al cas.

Com altres industrials del tèxtil, Ramon Palau tenia fil directe amb directius del Barcelona, gent del gremi, fills d'aquells que feren fortuna amb el tractament del cotó d'Alexandria. Això de l'interès del Madrid l'havia tret del sopor d'un dissabte al matí sense feina, sense anar al club a donar un tomb i petar la xerrada amb altres prohoms de casta, sense excursió a Llafranc de cap de setmana a veure el mar. Ara, mentre els nois acabaven de repassar on era cadascú amb el maleït temari, ell es tancaria al despatx a fer un parell de trucades. Una, a casa els Esteve, per anunciar el convit d'en Josep a sopar. Les altres, a veure qui del club era a l'abast. I una trucada internacional, una conferència. Més que res, per enlluernar l'enardit Josep...

Encara xerraven a la sala, escarxofats al sofà, quan el senyor Palau tornà a aparèixer en escena.

- Nois, porto novetats. Si, es veu que el Madrid ja li ha posat l'ull a sobre, però no hi ha res fet, encara. Segona, el Barcelona ja és al cas i Samitier serà a Sarrià. O ell o algú altre, segur. I la última, els hongaresos estan rabiüts de mala manera amb Kubala, li han fet ben bé la guitza. La Federació Hongaresa, suposo que dominada pels stalinistes d'en Matyas Rákosi, l'han denunciat a la internacional en termes molt durs. Diuen que és "un delinqüent i un impostor", textualment, per haver vulnerat el contracte amb el

Vasas. Arrossega un any de sanció. Ara m'explico que s'hagi embarcat en la gira amb aquest invent de l'Hungaria. Encara que el fitxin, no podria jugar. No son pas rucs, els italians...

- Però només té 23 anys –al·legà en Josep com ho haguessin fet els advocats en exercici.
- Tot i així, tu no inverteixes en gènere que no pots emprar o que només et portarà maldecaps amb mig món. Noi, quan te la jugues amb comunistes tens molt mala peça al teler...

De totes maneres, l'esbarjo quedava garantit. I de franc, gentilesa del senyor Palau, ja admirat sobre si aquest Kubala pagava o no la pena. A les sis, Josep recolliria el seu amic i veí, fet.

Dissabte, 10 de juliol de 1950. La tarda marcava primavera. Josep aprofità la passejada fins Sarrià per detallar les últimes minúcies sobre l'odissea d'en Kubala ja a Espanya. Havien jugat dos partits a Madrid i el primer el van perdre 4-2 a Chamartín, ambdós gols hongaresos marcats per Kubala als 45 minuts inicials i gran remuntada local gràcies a Pahiño, que va signar els quatre de la tarda. Les cròniques no mostraven gaire entusiasme, ni s'entretenien en explicar detalls sobre actuacions individuals, només acusaven el Madrid de jugar adormit mitja part i despertar a temps d'adjudicar-se la victòria davant d'un manat de rodamóns exhausts, fatigats de viatges i el desgast que implica la rutina de veure-se-les contra equips que s'hi deixen la pell i els hi fan perillar les cames . En el segon amistós, disputat aquella mateixa setmana enfront d'un combinat de futbolistes que aspiraven a jugar el Mundial amb Espanya, Kubala inaugurarà marcadors, empatà Igoa i, ja avançat l'encontre, Turbeky afusellà el porter Eizaguirre.

- Molt millor Ramallets, Josep, ell ha de ser el titular de la selecció espanyola...
- Segur, però aprofiten aquests duels per veure com responen els altres – tancà en Jordi.
- Si, això farà avui l'*Español*, que ha demanat reforços d'altres equips per si els hi convé fitxar-los de cara a la temporada vinent.

Amb temps suficient, els dos amics i futurs advocats trobaren espai just allà on els hi agradava veure el futbol. Amunt en les graderies i situats sobre la línia central del terreny de joc. A Les Corts era una altra història, tribunes assegurades pels carnets familiars, però quan anaven d'excursió per altres camps de Barcelona, la norma imposada dictava el que triaria la majoria d'aficionats. Perspectiva per veure les tàctiques, no decantar-se cap a les àrees. L'*Español* poc els importava, francament. Volien comprovar si aquell fenomen ros es trobava realment a l'altura de les expectatives i justificava la il·lusió del fitxatge. Els pares els havien confirmat que Samitier i altres tècnics del Barcelona buscaven reforços allà on fos per tal d'aspirar altre cop a la Lliga, perduda els darrers anys entre certa indolència i cert tuf de mediocritat a la plantilla.

A primer cop d'ull, Kubala era impressionant. Quadrat de dalt a baix, allà on miressis. Testa romana imponent, coll musculat, la caixa toràcica digne d'un aixecador de peses, les cames com dues columnes de ferro, cuixots gairebé impensables en un futbolista. Atlètic a més no poder. Cepat, en una paraula. Sòlid fins extrems, massa i tot pel que estaven acostumats a veure entre els jugadors locals. A l'escalfament demostrà potència en un parell de curtes corredisses, acaronava la pilota acabant el toc en un saltironet força peculiar. Els dos companys, sentint-se espies en delicada missió, només guardaren ulls per aquell noi, distingible entre els 22 i fàcil de distingir encara que l'acompanyés una multitud. A l'Hungaria, jugava com interior endarrerit, disposat a buscar espais entre el central i el lateral esquerre contraris gràcies al desplegament d'inaudita força física. Era l'organitzador del joc d'atac. Quan convenia, aguantava l'esfèrica en espera de companys valent-se de tot el físic, semblava amagar-la entre les dues cames, baixant el tronc, amb ajut de braços i cul. No havia manera de prendre-li. Alçava el cap majestuós per llençar la passada en diagonal, a la recerca del davanter centre i topar contra ell podria resultar comparable a fer-ho contra una paret. Ho tenia tot. Com si sabés que els dos estudiants havien anat a veure'l expressament, els obsequià ben aviat amb un gol extraordinari. Kubala passà la bola enrere a Marik mentre començava la cursa de cara a barraca, el company li va llençar llarga i just quan semblava disputar-la amb el central espanyolista Parra, la tocà suaument, el suficient per superar-lo per sobre. Sense deixar-la caure, tot d'una, engaltà una formidable volea que posà Sarrià dempeus. Formidable tarja de presentació, la seva.

Era l'indiscutible líder de l'Hungaria, punt de referència obligat per on passaven les pilotes entre línies i de qui depenia el criteri suficient cara a crear perill. A sobre, picava les faltes. I dic *a sobre* perquè mai no s'havia vist aquelles trajectòries amb efecte, que s'obrien i enlairaven de sortida per superar la tanca de l'*Español* i semblaven agafar força i punteria conforme s'apropaven a porteria. Quin espectacle, veure'l en carrera, quina fortalesa la seva. Bocabadats des del primer quart d'hora, poc els importà al parell d'amics la derrota dels rodamóns de l'est, malgrat el gol i la prodigalitat en atac d'en Kubala, aturada per la immensa actuació del porter Trias. Fruïen per tornar a casa, tot i que esperessin els llibres, a fi de repassar i compartir la crònica de la seva actuació i pregar perquè aquell talent immens acabés al Barcelona.

- Senyor Palau, quina meravella acabem de veure! Aquest Kubala és un fora de sèrie, el millor futbolista que hem vist mai – comentà encara de peu en Josep, només travessar la porta de casa del seu amic-. Tant de bo hagués vingut amb nosaltres. Gràcies, altre cop, per la invitació. Com hem gaudit!
- Tan bo és aquest noi? –burxà l'industrial, desitjós de que els nois baixessin dels núvols per acomodar-se a la realitat.
- De veritat, pare, increïble –apuntà ara en Jordi per corroborar l'opinió del seu amic.
- Doncs s'hauran de moure ràpid i amb astúcia. Mentre éreu al matx, he parlat amb el senyor Guardiola per altres afers de feina i m'ha posat al corrent de la situació. Es veu que no éreu els únics, a Sarrià, i ha anat mitja directiva d'amagatotis. En Samitier ja els

havia posat al corrent de les excel·lències del noi. Aquest Kubala es quedarà aquí, segur. El que ningú no sap, a hores d'ara, és on...

- Què vol dir? – Josep es veia gairebé obligat a exigir-li que buidés el pap.
- Ja m'ho dèieu, ja. Se'n recordeu dels dos partits a Madrid? –va inquirir l'adult.
- Si, què passa? –contestà el fill, atònit.
- Passa que el Madrid i l'Atlético ja li han fet una oferta formal. L'home venia precedit de gran fama i si l'Hungaria és aquí, òbviament hi és per col·locar jugadors. Es veu que mig món s'aplegà a veure'l. El senyor Guardiola, que és directiu del Barcelona, m'ha dit que fins i tot el Santander el vol fitjar. I sabeu què passa ara?

Els joves replicaren amb gestos la pregunta retòrica del senyor Palau, que acabà la frase en segons:

- Kubala torna a Madrid per jugar un altre matx de preparació de la selecció espanyola. L'esperen allà per no deixar-lo escapar...
- Això no pot ser! –exclamà Josep, com si fos testimoni d'una immensa injustícia.
- Tranquil, Josep, ja s'han posat en marxa. Samitier viatja a Madrid amb l'únic objectiu d'oferir-li més del que pugui pagar qualsevol en aquesta mena de subhasta. No us preocupeu, us tindrè al cap del carrer del que passi. D'aquesta, ja soc el primer encuriosit, entre tots ho heu aconseguit...

L'endemà, els diaris amb prou feines portaven res del matx amistós. Insistien que l'*Español* havia formalitzat la proposta de revenja immediata, com qui apunta la carambola de billar. L'Hungaria volia guanyar-los i els *periquitos* contemplaven els estrangers com la gran bicoca per aconseguir una altra sucosa taquilla. Així, Kubala va agafar altre cop el tren cap al centre, els nois reprengueren els estudis amb les novetats del futbolista com a font primera de distracció i els directius del Barcelona es conjuraren a treballar plegats sense rendició, per una vegada a la vida. Un jugador tan colossal havia de liderar la renovació de l'equip i optar de nou als títols en disputa.

Dimecres següent, al vell Metropolitano, la selecció espanyola guanyà l'Hungaria per 6-3 en l'últim partidet de preparació abans de viatjar cap a Rio. Kubala va marcar dos gols mentre Zarra en feia tres i la federació confirmava la presència en la llista definitiva dels germans Gonzalvo, Ramallets, Biosca i César, inclosos entre 22 convocats que conformaven la formidable plantilla, segurament la millor mai presentada per Espanya a un certamen d'aquesta categoria. El senyor Palau, via Josep, els informava de les darreres noves. Des de Madrid, Ramallets havia trucat un parell de directius dient que mai no havia vist cosa igual, que el xut de Kubala era prodigiós, dur i de trajectòria imprevisible tal com ficava el peu dret. Fins i tot, els futbolistes del Barcelona pressionaven. Samitier va tornar a Barcelona en el mateix tren que l'Hungaria. Josep Samitier havia estat una llegenda del club com futbolista, després de

Paulino Alcántara, la gran estrella mobilitzadora de masses al camp del carrer Indústria, líder indiscutible del Barcelona durant *L'Edat d'Or* dels feliços anys 20, al costat de glòries tan venerades com Piera, Sagi, Plattkó, Sancho o Torralba. D'una personalitat abassegadora, la seva fama de futbolista havia transcendit els estadis fins convertir-lo en personatge fonamental, admirat i apreciat a parts iguals, a la Barcelona d'aquells anys. Amic de Carlos Gardel, de Maurice Chevalier, de Marcel Cerdan, de la Josephine Baker, era un *bon vivant*, terriblement carismàtic i murri, molt murri. Ara ocupava el càrrec de director tècnic, encarregat dels fitxatges i dotat d'un ull clínic incomparable per saber quin reforç li convenia a l'equip en cada moment. Era un fora de sèrie, el miressis per allà on li busquessis les voltes. Catalunya l'idolatrava. Bàsicament, perquè sabia gaudir de la vida. Ara, cada cop que algú de la directiva li demanava quines eren les últimes del cas Kubala, segons la confiança d'en Guardiola a Palau, els hi replicava que mantinguessin la calma. Convençuts de la seva llegendària traça per les martingales, no gosaven a preguntar-li gaire més, el deixaven estar i actuar segons li convingués.

Samitier havia demanat plens poders en la negociació. Només posar el peu a Barcelona se l'emportaria a dinar, sol, amb la única companyia de l'entrenador hongarès del Club Natació Barcelona, que havia acceptat l'oferiment per a servir d'intèrpret. Kubala no parlava un borrall de cap llengua llatina. Polonès – el llenguatge de l'avi que el va cuidar fins els sis anys-, eslovac i hongarès, algun enxampurrat de rus o altres llengües eslaves i res de res en el domini de les llatines. Màxim, quatre paraules d'emergència en italià, no ja bàsic sinó considerablement precari. Després de remoure cel i terra, de parlar amb els amics de vells temps madrilenys, en Sami coneixia tots els detalls, estava al cap del carrer. En nom del Real Madrid, el seu delegat de futbol, Pablo Hernández-Coronado, esperava només la confirmació de la seva junta directiva, amb reunió prevista per al 22 de juny, per tal de tancar la contractació de Lazsló Kubala. Alguns periodistes confirmaren Samitier que el senyor Hernández es vantava del plantejament realitzat. Va ser el Madrid qui contractà l'Hungaria al·legant solidaritat i simpatia envers els anticomunistes fugits, qui els hi pagà el desplaçament, estada i despeses a Espanya, qui contactà amb la federació per oferir-los d'*sparring* de la selecció i qui els tutelava en matèria de permisos. Tot per enlluernar i seduir Kubala. A través de la legació hongaresa, mantingueren una reunió formal amb ell i el seu cunyat, Fernando Daucik, proposant quantitats, durada, termes de contracte i l'etcètera de clàusules habituals. Daucik s'oferí, a última hora de les converses, a establir residència a Madrid. El delegat captà la indirecta: L'entrenador Alexander Keeping duia tres temporades al front de l'equip de Chamartín i encara seguia en vigor el vincle, a pesar de que l'anglès només havia aconseguit una Copa Eva Duarte. El cunyat d'en Kubala ja s'imaginava substituint-lo.

Al conèixer el detall, Samitier veié l'espai precís per on atacar, fora punyetes: El Barcelona acabava de despatxar Enrique Fernández, l'ex jugador, i disposava de banqueta lliure. Daucik era tècnic reconegut a tot Europa i ara, per sobre de qualsevol altra consideració, era el conseller d'en Kubala, no ja familiar, sinó el millor confident i guia en aquesta aventura dirigida, sense embuts, a veure de guanyar diners a dojo sobre camps capitalistes. L'estratègia en aquell dinar barceloní de dijous havia de ser ràpida, directa com per deixar-

los sense cap tipus de rèplica, absolutament convençuts. Som-hi, tres-centes mil pessetes de regal, a percebre tan bon punt signés contracte, set-centes mil de fitxa anual per al jugador, tres anys en el primer contracte, tres anys més per Daucik en qualitat de tècnic de l'equip, i la promesa de que el club portaria ràpid la dona, Ana Viola Daucik, l'by per als íntims, i els dos nadons de la parella, Branko i Lazsli, cercant el reagrupament familiar.

- Palau?
- Si, soc jo. Home !, Guardiola, com va tot? –contestà l'industrial a la trucada.
- Ja el tenim al sac, ja li pots dir al teu fill. Ens sortirà per un ull de la cara, però farà trempar tothom, juga-t'hi el que vulguis. Hem fitxat Kubala i a Daucik, d'entrenador..
- No em diguis! Si els diaris ja ho donen per tancat amb el Madrid!. Ens hem avançat, Palau. Així que en Montal el va veure, li va dir a Rossend Calvet que anés preparant el contracte. No el podíem deixar anar. En Samitier pensa que, amb ell, el Barcelona es convertirà en el millor equip del món. Diu que lligant Daucik, com és el seu cunyat, lligarem. Pensem pagar-li una barbaritat, més del que ens demani i ningú li pugui oferir, ni aquí ni a Itàlia. En Sami no l'ha deixat ni obrir la boca, no sé ben bé com s'ho ha fet. Hem fet números i surten, segur que surten. A la que acabi la gira, aquest noi es farà un fart de jugar amistosos i les taquilles, íntegres, serviran per pagar-lo i callar la boca a les queixes dels companys.
- Tant li pagareu? – inquirí Palau, per canviar d'immediat a un to més prudent -. No cal que m'ho diguis, no soc tafaner...
- Asseu i respira: Set vegades més del que cobren César, Marcos Aurelio o els Gonzalvo, per molt que siguin d'aquí. Cap no ultrapassa les 150.000 pessetes l'any. Ara, ves fent comptes.
- Em deixes estorat, Guardiola...
- Mira, hem quedat cinquens a la Lliga i això només s'aixeca essent agosarat. Fitxarem Kubala i un munt de reforços. Ja n'hi ha prou de misèries, mai més, si podem, hem de passar-nos un any en blanc com aquest. Des d'acabada la guerra, no cal que t'expliqui detalls, només hem guanyat una Copa i tres Lligues, totes en els darrers anys. I la gent necessita més alegria, que li apugem l'ànim via futbol, no em facis parlar, ja et pots imaginar per on vaig...

Palau sabia perfectament per on anava el seu interlocutor. Per por, canvià ràpid de registre. Ni cor, ni cap, butxaca:

- Ja us sortiran els números d'aquesta?
- I tant, no has de patir pas per això... Ja et dic, entre els amistosos amb Kubala, l'augment de quotes i la quantitat de gent que s'associarà per veure'l a Les Corts, els comptes surten. I no tot es mesura en diners, ja saps. No se'ns podia escapar, Palau, si fins i tot el teu fill ho diu, bocabadat com tothom!

Sense necessitat de disputar la revenja a Sarrià, guanyada 2-4 per l'Hungaria amb gol de Kubala, Madrid anava plena amb els rumors procedents de Barcelona. Hernández-Coronado mobilitzà els periodistes de confiança en evident desig de traure competència del davant. A manera de confessió pública, recordà qui va portar l'Hungaria, el pacte realitzat mesos enrere entre els clubs espanyols per evitar, precisament, que es prenguessin futbolistes els uns als altres. Acord de cavallers signat, segons es va encarregar de subratllar el representant madridista, a demanda del club català i seguit al peu de la lletra fins ara. Hernández-Coronado expressà el seu desig, que sonava gairebé com amenaça, de que el Barcelona mantingués la paraula atorgada i reconegués qui havia estat el primer en contactar Kubala. Massa tard, massa poc.

La rèplica barcelonista fou immediata, contundent. No existeix cap cas *Kubala*. De la mateixa manera que el Madrid s'emportà el català Oliva mesos enrere o que el Barcelona respectà el traspàs d'Escudero a l'Atlético a pesar dels contactes realitzats, ara i aquí, les converses entre Real i jugador no passaren d'això, xerrades preliminars sense acord concret, ningú no pot presentar cap paper com prova de contracte signat. En canvi, el Barcelona anuncià, dos dies abans del segon Espanyol-Hungaria, el fitxatge de Daucik com nou entrenador i, en el mateix paquet, com qui no vol la cosa, la contractació del seu cunyat, el tal Kubala. El directiu Guardiola s'encarregà de fer-ho públic per delegació del president, Agustí Montal. La única precaució, la resistència d'Hungria a permetre el passí internacional i la vigència de la suspensió per un any. Tot i així, Kubala era del Barcelona a qualsevol efecte, podia començar a amortitzar-lo tan bon punt acabés la gira amb l'Hungaria. De manera oficial, només s'havia de presentar al primer entrenament per a la nova campanya, previst a mitjans d'agost.

Els dos amics, Josep i Jordi, preparaven la revetlla de Sant Joan felïços per doble motiu. S'havien acabat els exàmens de Dret, ja eren llicenciats, ara començava una nova vida si es treien ràpid les milícies universitàries de sobre, i la premsa de Madrid llençava la tovallola amb Kubala: *“Tras confirmar el fichaje de Oliva, Pablo Hernández-Coronado lamentó que el húngaro Kubala no haya cumplido su palabra de regresar a Madrid para ultimar su contrato con el club blanco, como se había acordado en principio”*.

- Senyor Palau, hi ha aspectes del procés que hem comentat entre nosaltres i no veiem gens clares. Com s'ho va fer Samitier per convèncer-lo?
- Al començament, li va fer creure que era un directiu del Madrid que volia tancar l'acord ja parlat. Kubala coneixia més el Madrid que el Barcelona pels dos partits jugats allà. I com ja havia negociat amb els madrileny, al no entendre un borrall de castellà, cregué que seguia la negociació amb ells. A la que van començar a parlar i Samitier va posar pel mig la possibilitat de contractar Daucik com entrenador, l'as a la mànega definitiu, en Pep es canvià la jaqueta per disfressar-se de representant del Barcelona i oferir la proposta definitiva, la que el farà milionari a ell i entrenador al cunyat. El que no sé és quina cara posaria l'home davant d'aquell intermediari amb dos barrets... El cas és que

Kubala ja és nostre i Samitier, un fenomen que es coneix tots els plecs del futbol i sempre té algun cop amagat. Se'n surt de totes en Sami!.